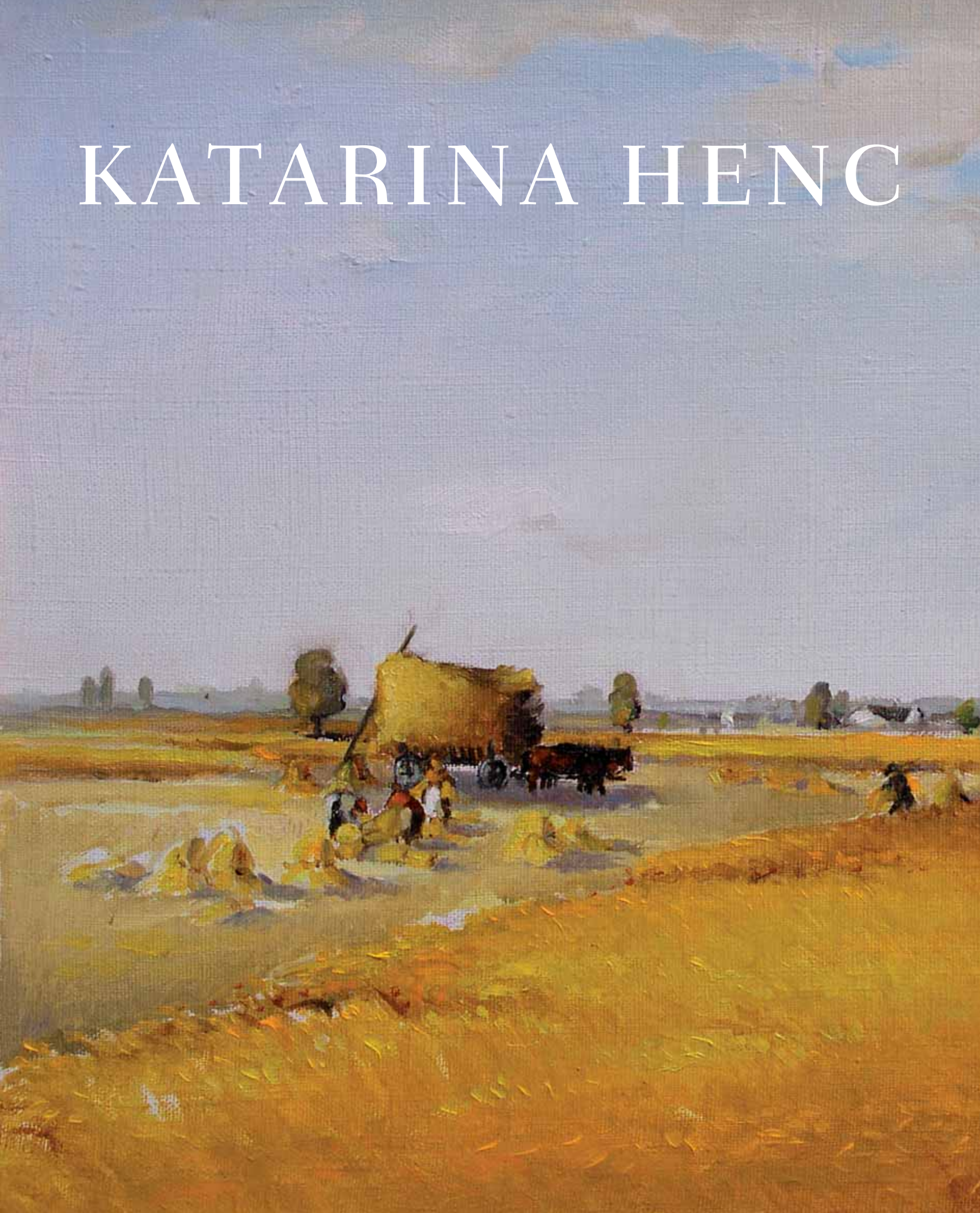

KATARINA HENC

slika na naslovnici

PLAVO NEBO

2004., ulje na platnu, 33 x 41 cm
detalj

slika na zadnjoj stranici

ODMOR

1997., pastel, 25 x 20 cm

Partner Galerije Mona Lisa

*Nigdje se brežuljci ne nižu tako pitomo kao u Podravini,
nigdje se oblici ne kupaju u tako smirenom svjetlu, jednako
dalekom i od "sirovosti" Juga i od dubokog sjaja Sjevera,
nigdje vode nisu tako bistre, nigdje zrak i tlo nisu tako in-
timno povezani u mekoći svojih boja kao na pejzažnim pri-
kazima ove umjetnice.*

Vinko Zlamalik
1990.

PUT KROZ ŽITNA POLJA
2003., ulje na platnu, 46 x 55 cm

Katarina HENC

predgovor
Stanko ŠPOLJARIĆ

citati
Grgo GAMULIN
Vinko ZLAMALIK
Josip DEPOLO

Galerija Mona Lisa Zagreb
proljeće 2007.

Partner **METRO**

Katarina Henc

Pejzaži, vedute, interijeri, cvijeće motivske su odrednice slikarskog opusa Katarine Henc. Klasične teme kojima je Katarina dala osobinu iskre viđenja. Realističnost izvedbe obogaćenom poetičnošću pristupa. Moguće su to opće konstatacije no Katarina talentom i zanosom krajolicima i zakutcima daje novu dimenziju, kako ostvarenom ugodajnošću tako prepoznatljivim rukopisom. Kroz posvojenost motiva dijalogom bogatstvo izgleda izrasta do posebnosti stanja, neponovljivosti trenutka. Sačuvanih u karakteristikama stila, opredmećenog u marnosti poteza i šarmu igre u razradi ideje. Ljepota je poveznica, a doživljaj vodilja u uzdignuću motiva. Katarina svakodnevnom daje puninu sadržaja, mjerom likovne slojevitosti, pa obično dobiva prizvuk svečanosti. Slikarska znanja uvod su u dvije razine djela. Doslovnosti epiderme prizora, i njegove umjetničke vibrantnosti. To je razlog blage levitacije zemnog, unašanja univerzalnog u konkretnost situacije, dodirivanje pojma ljepote i u primjerima mimetičke opisnosti. Snaga Katarininog izričaja u sposobnosti je da jednostavnošću načina naznači i veličajnost prirode, pulsiranje grada, intimitet zaštićenih prostora. Služeći se tehnikama ulja, pastela, akvarela Katarina šeta od gradskih fasada, drveća u parkovima i šumarcima, zlaćanih žitnih polja, do travnjaka

DJEVOJKA U CRVENOJ BLUZI

1987., akvarel, 32 x 24 cm

i oranica s nakupinama oniskog drveća. Postavljeni scenarij i u manjim pomacima nudi iznenađenja poradi stalnosti kreativnog naboja, začudnosti u susretu s motivom, često i zavičajnog podrijetla. Nemoguće je ostati hladan pred skladom prizora upamćenih u djetinjstvu, obnavljenih kasnijim dolascima. Slikarsko predanje tada se izjednačuje s ljubavlju, s nitima koje se ne prekidaju. No rodna Podravina ipak ne može ostati oaza emotivnog u stvaranju. Prostor koji je umjetnička senzacija (uz sve nedostatke) u hrvatskim i svjetskim relacijama bez sumnje je poticajan, ali je i ograničavajući faktor, nudi recepte ali i pomalo guši individualnost. Katarina tradiciju nije negirala, poštivala ju je u nizu segmenata ali je ostala svoja. Proširila je granice u zemljopisnom smislu, s novim ikonografskim parametrima. Nije bilo potrebe za radikalnim otklonima za dosizanjem autentičnosti jer je Katarina i na pravcu likovne predvidljivosti uvijek znala i osjetila pravu narav umjetničke osobnosti. Tako je počela inspiracija, prožeta slikarskom iskrenošću u ozračju slikarske svježine vidljiva u glavnom tijeku i svim rukavcima brojnog opusa. I u plemenitosti ruralnog i u blistavosti grada. Sa srodnom logikom reda u prostranstvima sela

KLET NA BILOGORI

2003., akvarel, 18 x 24 cm

postaje suptilnije, čak senzualnije. Kroz sabranost likova. I majka s djetetom, žena koja veze ili se sprema na počinak, ili je tek zastala u obavljanju svojih obveza, sastavnice su životne pripovijesti. Svjetlo s izuzetnom profinjenošću njeguje put figura, potencira lepršavost draperije, akcentuira zbivanja, a vrijeme čini nemjerljivim. Katarina u kadar slike unosi i detalje etnografske baštine, znaka kontinuiteta življenja. Desetljeća i stoljeća pamte i zagrebačke ulice i trgovi. Mnoga arhitektonska zdanja, monumentalna i u dimenzijama prisnosti, uokviruju poznate ambijente, s dominantnošću u njihovoj izglednosti. No znano je nekako drukčije, likovno i sadržajno itekako uvjerljivo. S ispunjenošću prostora šetačima. S osjećajem radosti i opuštenosti. Svejedno radi li se o Gornjem gradu, Tkalčičevoj ulici ili Jelačić placu. Ili razumljivo Katarini dragoj baroknoj crkvi sv. Katarine. Zagreb živi i u pogledu s visine, sa strane ili ulaženju u tkivo zbivanja. U mnoštvima ostaju pojedinci povezani svjetlom. Koje ponovno otkriva i prikriva. Od svjetlosnog krika do minimalnog udara u svjetlosnim partijama. A tvornost fasada nameće se reprezentativnošću ali i gubi u udaljavanju od žarećeg izvora. Različita godišnja doba znatnih su kromatskih raspona, zgušnjavanja i prozračnosti boje, nijansi koje Katarina svojim kolorističkim senzibilitetom prenosi. Raskošne palete integrirane u ljepotu krajolika. S fragmentima žutih, zelenih vrijednosti uz plavetnilo neba. Prema liniji horizonta polja u mijenama kompozicija s jedne strane fragmenti su bljeska boja, a s druge minuciozno razrađene forme. Čita se vlat trave, klas pšenice, razgledava krošnja drveta, ali i organiziranom mrljom prati punina dozrelih žitarica i urednost travnjaka. U djelima mišljenih bojom, podvrgnute u preglednosti slike načelima perspektive. U ulozi događanja pejzaža. Širine kojoj je suprotnost komornost kadrova za kumuliranu ljepotu prirode, u krhkosti cvijeća. A sitno formatom identično je veličinom umjetničkog zračenja u ukupnosti opusa Katarine Henc.

i spomeničkom ambijentalnosti grada. S pitoresknošću kao posebnom estetskom kategorijom. Ali bez nametljivosti površne atraktivnosti. Dakako djela su privlačna i u prvom pogledu, ali i pomnijem razgledavanju, s darom gdje se ponovnim viđenjem nudi i drugačije lice. U krajolicima smirenosti i vitaliteta, u raznovrsnosti rakursa događanje prirode odražava život. Kao i genre scene u dragosti doma, s likovima utkanim u ugodajnost svjetla i utišanost boje. Njenih tamnih registra. Ostvarenja su to bez sumnje i literarnog prizvuka, prepunjena sjećanjima na osobe i poslove. Sfumaturnost prostora idealna je za pomicanje nevidljive linije između stvarnosti i tanahnosti metafizičkog. Težačko iz polja

Stanko Špoljarić
Zagreb 2007.

Botanica June

LJETNI PEJZAŽ
2005., ulje na platnu
27 x 38 cm

LIVADE

2004., ulje na platnu, 38 x 50 cm

NA RUBU SELA
2004., ulje na platnu, 40 x 50 cm

PORED DRAVE

2005., ulje na platnu, 39 x 49 cm

PUT KROZ POLJA ŽITA
2000., ulje na platnu, 35 x 41 cm

PLAVO NEBO

2004., ulje na platnu, 33 x 41 cm

SUNČANA POLJA
2004., ulje na platnu, 30 x 35 cm

DRAVSKI RUKAVAC
2003., lavirani tuš

PEJZAŽ SA ŽITOM
1989., akvarel, 30 x 40 cm

MORE ŽITA

2003., ulje na platnu, 40 x 50 cm

POTOK KOD ŠARCA
1989., akvarel, 29 x 40 cm

SJENE NA PUTU

2001., ulje na platnu, 40 x 50 cm

PEJZAŽ S MOSTIČEM
2006., ulje na platnu, 46 x 55 cm

MOJA PODRAVINA
2003., ulje na platnu, 60 x 73 cm

IMANJE NA BREŽULJKU
2006., ulje na platnu, 27 x 38 cm

ŽITO S PLAVIM CVIJEĆEM
1993., pastel, 44 x 58 cm

LJETNI PEJZAŽ
1990., pastel, 50 x 60 cm

detalj str. 26 >

Podravina je za mene kraj u kojemu se osobito jasno razlikuju godišnja doba. Svako ima svoje boje: jedno je žuto, drugo crveno, treće zeleno, četvrto bijelo. Podravina su polja, dvorišta, plotovi, ćupovi na njima, kupovi sijena, radovi na polju.

Katarina Henc

ŽETELICE

2000., akvarel, 18 x 24 cm

ŽETVA

1990., pastel, 59 x 67 cm

[detalj >](#)

RODE U POLJU

2005., ulje na platnu, 20 x 30 cm

BILOGORSKI VINOGRADI
2006., ulje na platnu, 27 x 38 cm

PRALJE NA ZELENOM POTOKU
2002., ulje na platnu, 40 x 50 cm

DRAVSKI RUKAVAC
2004., ulje na platnu, 27 x 35 cm

I nehotice se pitamo u čemu leži privlačnost slikarstva Katarine Henc, tog opusa tako bliskog životu i bremenitog, gotovo bih rekao, univerzalnom razumljivošću, a ipak tako udaljenog od registriranja svakidašnjih činjenica i neposrednog odražavanja stvarnosti? Unatoč preciznosti u izražavanju i neotklonivu dojmu da prikazi nastaju svjesnom namjerom umjetnice da slika, ipak je u njihovu supstratu glavni činilac mašta bogata neobičnim i rijetkim darovima otkrivanja najsuptilnijih formula za izražavanje veoma toplih i neobično srdačnih oduševljenja za doživljaje i spoznaje nataložene u sjećanju već u doba davnog djetinjstva. Krhka i zagonetna senzibilnost umjetnice naslućuje životne istine u onim predjelima svijesti gdje nikad ne nastaje pustoš i zaborav, i tu, možda točnije rečeno u podsvijesti, zapravo je vrelo novog života olikovljenog umjetničkim djelom.

Vinko Zlamalik

PRALJE

2003., ulje na platnu, 50 x 60 cm
detalj

KUPAČICE
2003., crtež tušem

NA POTOKU

1998., pastel, 50 x 60 cm

BIJELE VILE DRAVSKE
1991., pastel, 60 x 70 cm

MARTIN I GORAN PECAJU
1989., pastel, 50 x 65 cm

Rodila se zaista u samom srcu Podravine, u selu Sigetec, posve blizu Hlebina. Očekivali bismo, dakle, da je u tragu Ivan Generalića i “Hlebinske škole”, a gle! njene boje i sam smisao ovih malih slika kao da izviru iz nekog drugog izvorišta: nemaju primitivnu agresivnost ove šarene škole, ni monumentalni humor svih njenih predstavnika, ni otvorenu kromatiku lokalnog tona, ni narativnost detalja a i sama prva pobuda i namjera druge su i drugačije: to je evokacija sjete i žalbe za izgubljenim malim zavičajem.

Grgo Gamulin

DRAVSKI MOTIV
1987., akvarel, 24 x 34 cm

POTOK GLIBOKI
2000., akvarel, 23 x 20 cm

VRBIK U VIRKAMA
1988., akvarel, 29 x 39 cm

...U slikama Katarine Henc okupljaju se ljudske figure i predmeti oko svjetla poput noćnih leptira koji su ritmički uznemireno usmjereni prema tom noćnom svjetlu. Oni žive i umiru oko tog svjetla. Katarina Henc, taj hrvatski La Tour, opseSIONIRANA je tim claiRObscurom i ona je u ovom trenutku osamljeni slikar umjetnog svjetla. Po tome je ona izuzetak od hlebinskog pravila, slikar koji je unio u naivu vuillardovsku nježnost zamračenog interijera. Intimizam u djelu ove slikarice dosegao je svoju najvišu razinu u naivnoj umjetnosti...

Josip Depolo
1987.

BAKICA S MOLITVENIKOM

2000., pastel, 30 x 25 cm

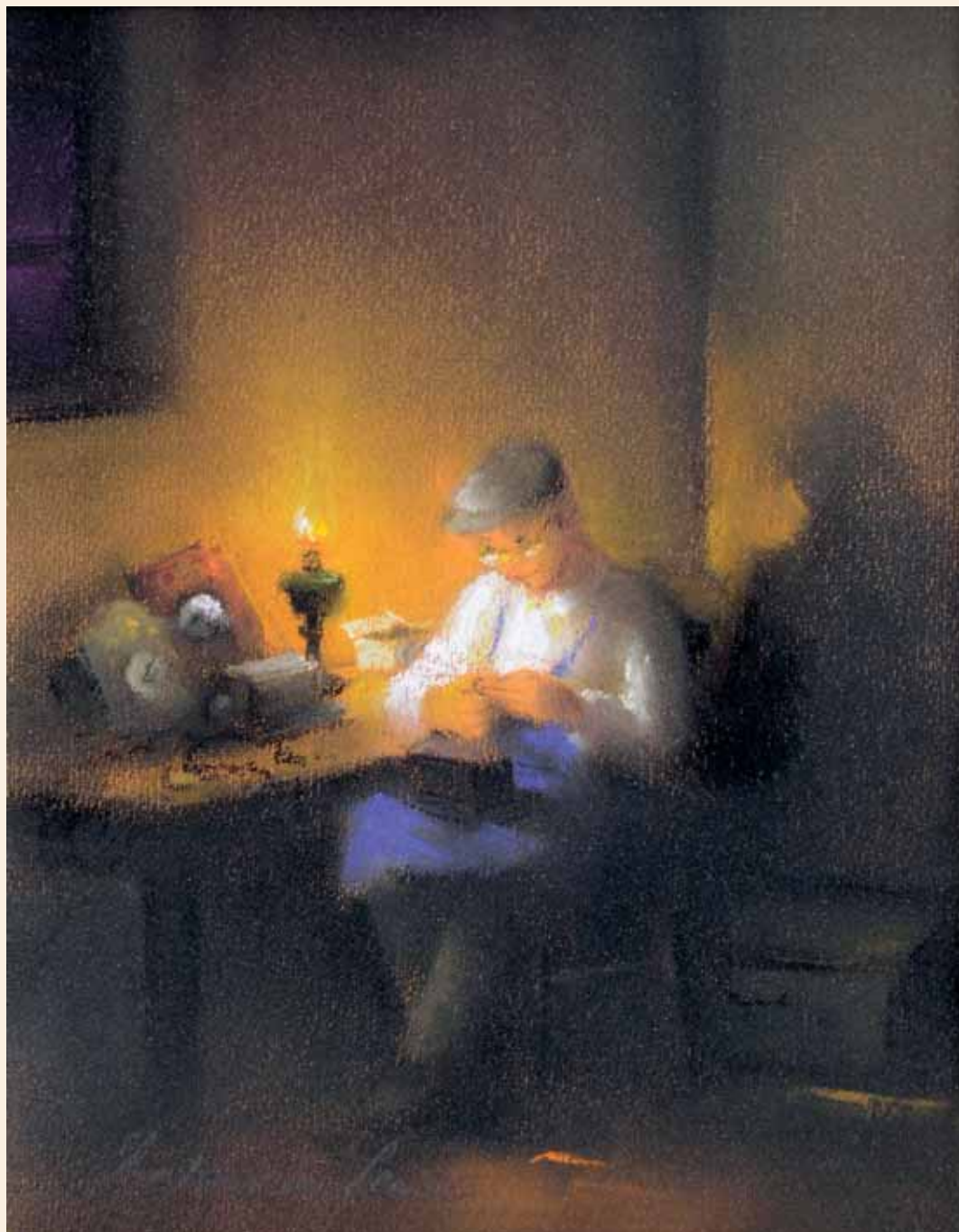

PREDAH UZ KNJIGU
1995., pastel, 35 x 30 cm

VRT IZ SNA
1991., pastel, 50 x 65 cm

STARI URAR

1995., pastel, 30 x 25 cm

TAJNA STARE ŠKRINJE 1995., pastel, 30 x 32 cm

ŠVELJA

1997., pastel, 25 x 20 cm

PRED POČINAK
2000., ulje na platnu, 35 x 30 cm

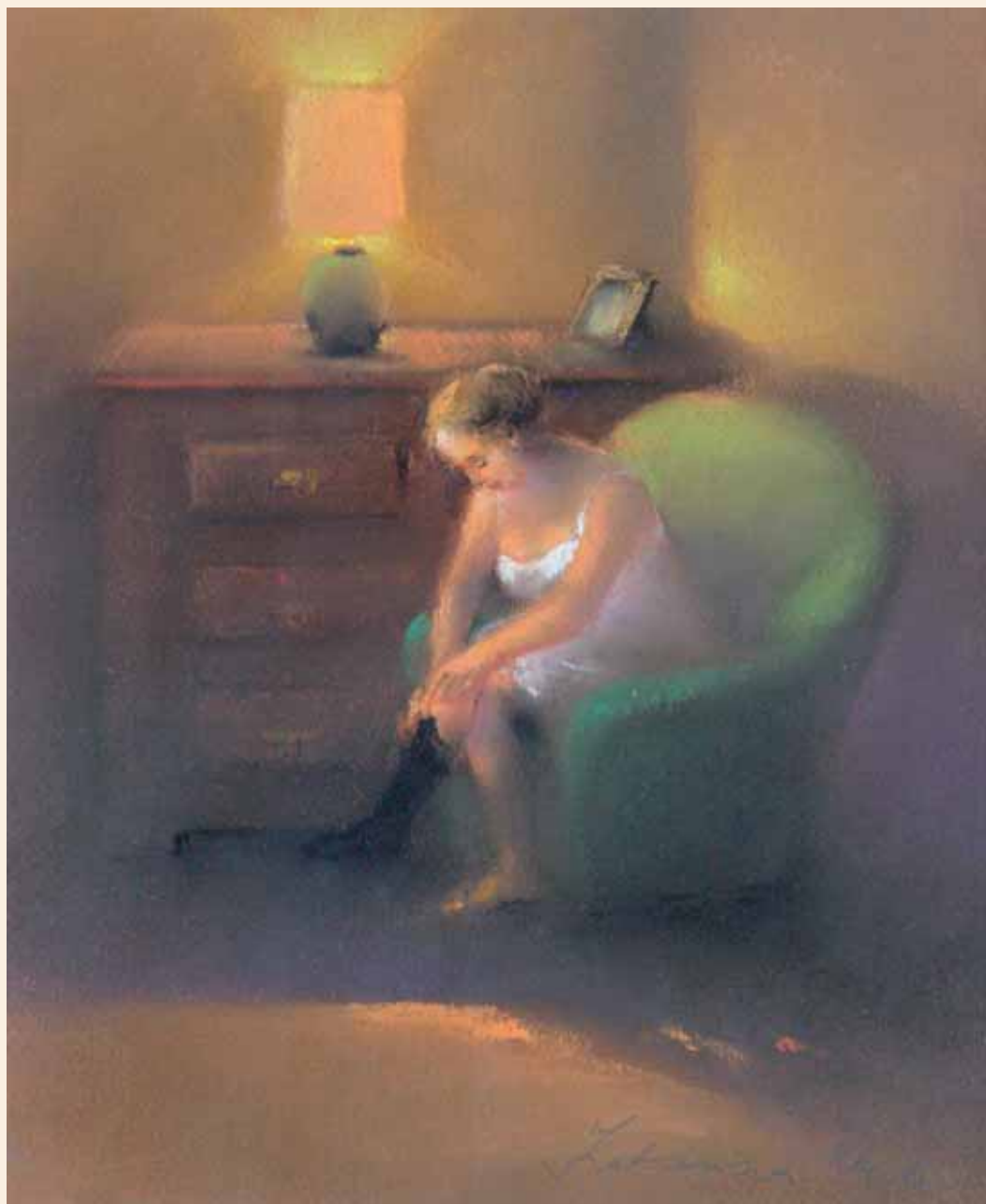
ŠVELJA
1999., pastel, 25 x 20 cm

ODMOR
1997., pastel, 25 x 20 cm

MAJČINSTVO
1998., pastel, 30 x 35 cm

INTERIJER S DJEVOJKOM
2001., pastel, 30 x 25 cm

U PREDVEČERJE
2000., ulje na platnu, 35 x 30 cm

U VINOGRADU

2002., ulje na platnu, 30 x 40 cm

PODRAVSKA KLET
1998., pastel, 32 x 46 cm

KLET
2002., crtež tušem

VINOGRADARSKE BRESKVE S GLJIVAMA I GROŽDEM
2005., akvarel, 18 x 25 cm

IZABELA I KRUŠKA
2005., akvarel, 21 x 23 cm

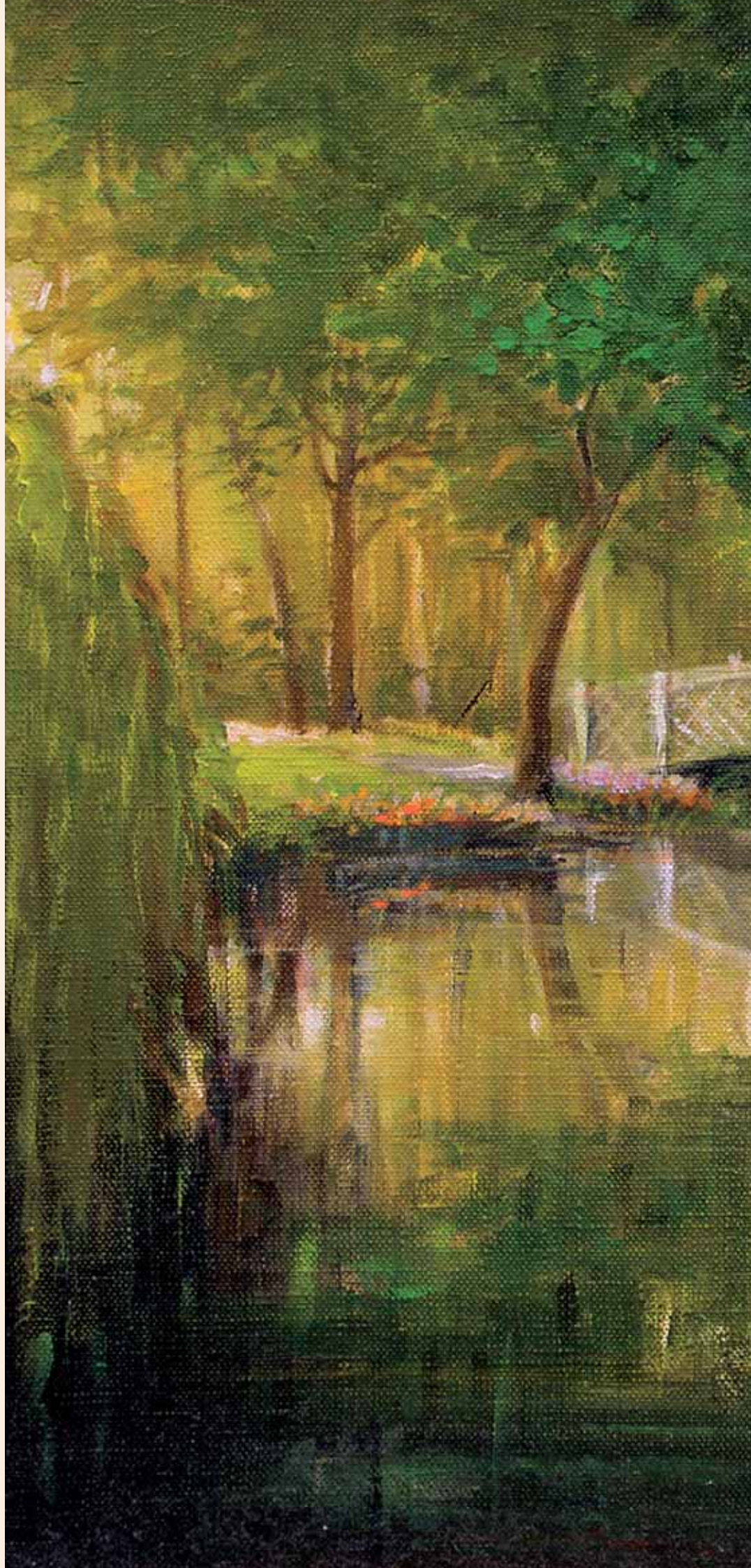
MRTVA PRIRODA S GLJIVAMA
2005., akvarel, 17 x 24 cm

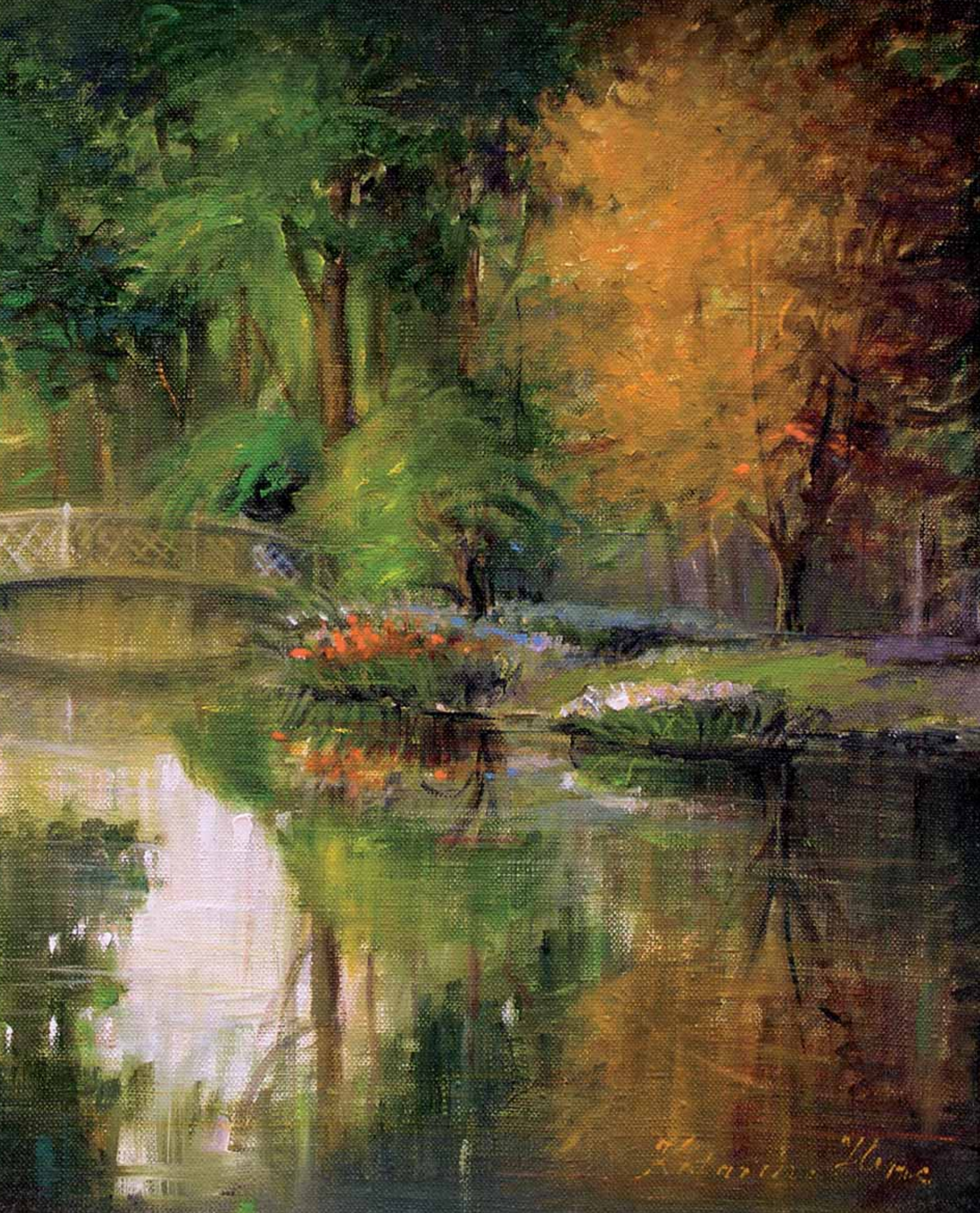

MRTVA PRIRODA SA SMOKVAMA I GROŽDEM
2005., akvarel, 22 x 35 cm

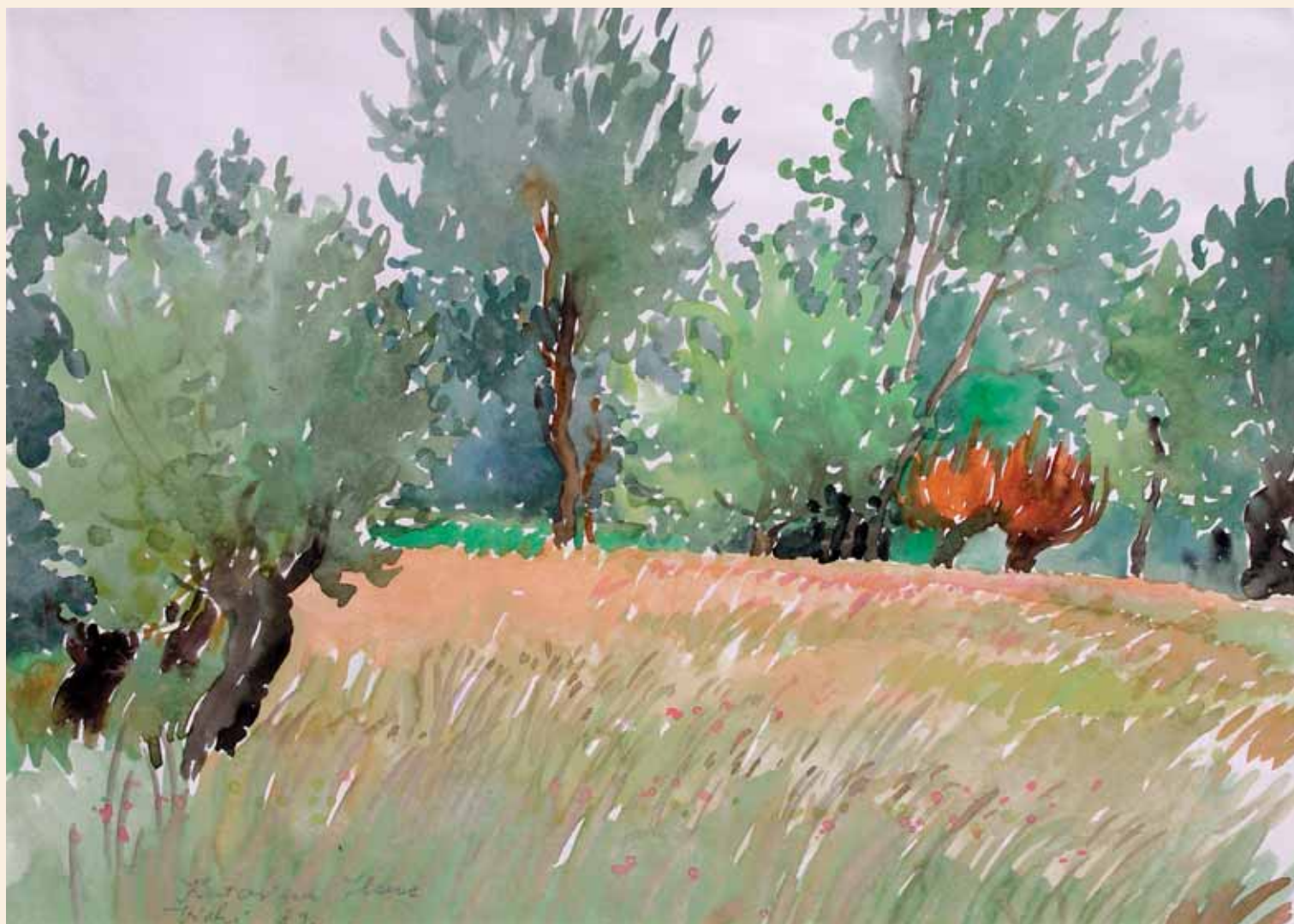
U BOTANIČKOM VRTU

2000., ulje na platnu, 40 x 50 cm

Robert. Burns

LIVADA U VIRKAMA
1989., akvarel, 29 x 40 cm

UZ DRAVU
2003., akvarel, 18 x 24 cm

BAKIN VRT
1990., akvarel, 28 x 35 cm

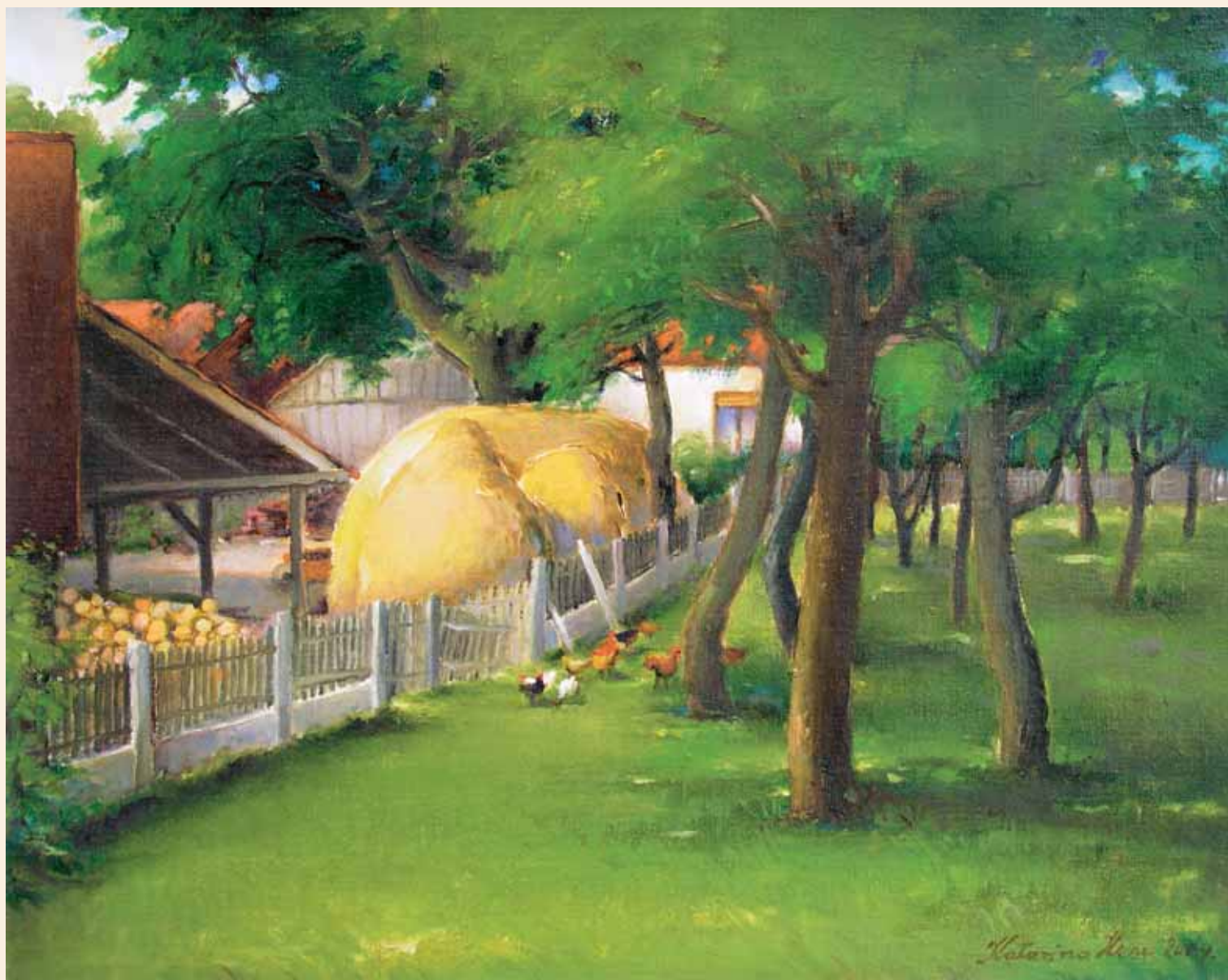
DVORIŠTE U SIGECU
2001., akvarel, 31 x 41 cm

U BAKINOM DVORIŠTU
1993., akvarel, 36 x 49 cm

STARE JABUKE U CVATU
2003., ulje na platnu, 15 x 25 cm

VRT U SIGECU
2004., ulje na platnu, 40 x 50 cm

VRT U SIGECU

2003., crtež tušem

POD STAROM TREŠNJOM

2003., crtež tušem

MAČUHICE

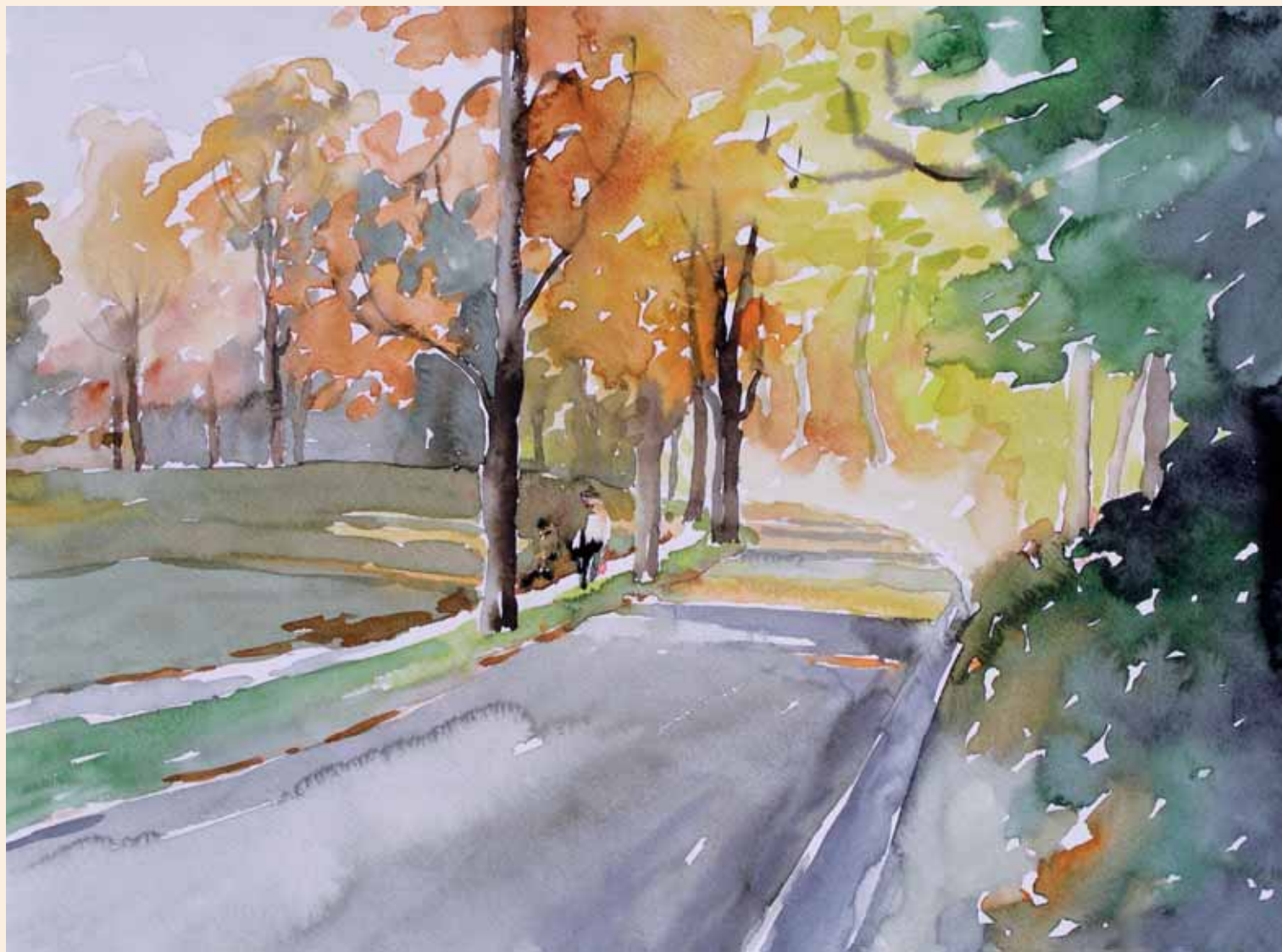
2006., ulje na platnu, 35 x 35 cm

MAĆUHICE I LIMUN
2005., ulje na platnu, 20 x 25 cm

PROLJETNI BUKET
2005., ulje na platnu, 38 x 35 cm

CMROK

2005., akvarel, 30 x 40 cm

GRAČANI
2004., akvarel, 20 x 30 cm

KUĆA U JANDRIĆEVOJ
2003., akvarel, 18 x 24 cm

BOTANIČKI VRT
2003., akvarel, 18 x 24 cm

BAN POD SNIJEGOM

1995., ulje na platnu
50 x 60 cm

Latarina Munc

BOTANIČKI VRT

2005., ulje na platnu, 20 x 30 cm

MOSTIĆ U BOTANIČKOM VRTU
2003., ulje na platnu, 20 x 30 cm

MIHALJEVAC

2005., ulje na platnu, 20 x 30 cm

ISCE U GRAČANIMA
2005., ulje na platnu, 30 x 41 cm

MATOŠ POD SNIJEGOM
2005., akvarel, 25 x 32 cm

ISCE POD SNIJEGOM (GRAČANI)
2005., akvarel, 30 x 41 cm

ŠTROSSMAYEROVO ŠETALIŠTE
2004., ulje na platnu, 20 x 25 cm

ŠTROSS U PROLJEĆE
1997., pastel, 28 x 35 cm

CVJETNJAK

2005., ulje na platnu, 20 x 30 cm

ŠTROSS U JESEN
2005., ulje na platnu, 33 x 41 cm

KAPTOL

2001., ulje na platnu, 33 x 41 cm

TRG BANA JELAČIĆA
2007., ulje na platnu, 35 x 35 cm

Katarina Henc

Životopis

Rodila se u ranu jesen, u samom srcu Podravine, u selu Sigetec, posve blizu Hlebina, u domu zemljoradnika Ivana i Marije Tkalec i zavičaju Ivana Generalića. Legenda o “Hlebinskoj slikarskoj školi” tek se radala, a dotadašnji zemljoradnik, velikan i otac naivne umjetnosti Ivan Generalić, postaje nastavnikom likovnog odgoja u osnovnoj školi u Hlebinama. Katarina naravno nije mogla biti njegov dak, jer je tek 1955. započelo njezino osnovno obrazovanje. No to slikarsko okruženje u kojem je odrastala itekako je ostavilo traga na djevojčici koja je već u ranom djetinjstvu pokazivala talent te većinu slobodnog vremena provodila slikajući.

Kao dijete najviše sam vremena provodila crtajući, uvijek i u svakoj prilici, po papirima, knjigama ili bilježnicama. Sve su moje bilježnice bile ‘ilustrirane’ mnogobrojnim crtežima.

Nakon završenog četvrtog razreda u rodnom Sigecu sljedeće dvije godine, biciklom, svakodnevno putuje u susjedno selo Drnje da bi već s 13 godina napustila voljeni zavičaj i školovanje nastavila u Zagrebu. Njezini roditelji odlučili su, uz priličnu žrtvu, djevojčici pružiti puno veće obrazovanje nego što bi ga mogla dobiti u rodnom kraju i tako se Katarina našla u kulturnom žarištu hrvatske metropole. Željna znanja brzo je učila i s uspjehom završila gimnaziju 1967.

U Zagreb sam došla jedne davne jeseni, kao trinaestogodišnja djevojčica s jedinim ciljem da se školujem. Bio je rujan, početak školske godine, ja istrgnuta iz roditeljskog doma u velikom nepoznatom gradu. Prepuna dojmova bila sam pomalo uplašena, pomalo zbunjena. Taj moj prvi susret sa Zagrebom nije bila ljubav na prvi pogled. Još dugo sam liječila bol rastanka s rodnom Podravinom. Iza sebe sam ostavila lijepe i bezbrižne dane djetinjstva i pridružila se sudbini mnoštva zagrebačkih školaraca koji preko tjedna pohađaju nastavu, a početkom vikenda vlakovima hrle svojim domovima. Pohađala sam I. gimnaziju i sjećam se i danas dojma koji je na mene ostavila veličanstvena zgrada današnjeg muzeja ‘Mimara’. Danas, često, s ponosom govorim: Eto, tu sam išla u gimnaziju!

Kroz te moje gimnazijske i studentske dane u Zagrebu osjećala sam se dobro. Život grada bio mi je zanimljiv i bogat uz nova poznanstva, nove prijatelje. Zagreb mi je pružao mnogo u svakom pogledu, otvarao vrata i ja ne znam kada i kako, ali zavoljela sam ga tako da danas ne postoji mjesto gdje bih radije živjela i radila.

Volim njegove ulice, trgove, parkove, volim duh kojim odiše. Volim u sunčana nedjeljna prijepodneva prošetati Jelačićem, kada cvjećarice s Dolca prostru cvjetni sag sve do sata, a zvona s obližnjih crkava blagdanski zvone i ja osjećam da je to moj dom.

Studij slikarstva ili literature! Intimna želja vukla ju je studiju slikarstva na zagrebačkoj Akademiji, no obeshrabrena glasinama o teškom upisu, linijom manjeg otpora upisuje kroatistiku i filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Sam studij ostavljao je Katarini dovoljno vremena da u slobodno vrijeme slika, a to je i vrijeme u kojem je fenomen naivnog likovnog stvaralaštva Podravine i “Hlebinske slikarske škole” doživio punu afirmaciju.

Moji su prvi slikarski pokušaji bili pod utjecajem ‘Hlebinske škole’, tzv. naivne umjetnosti,

iako ni tada nisam bila tipičan predstavnik toga slikarskog smjera. Uz naivu me vezala tehnika slikanja, osobito ulje na staklu, zajednički podravski zavičaj i seoski motivi. No moje je viđenje Podravine drugačije. U seoskom načinu života zanima me ono istančanije. Zato rado slikam prizore pod 'lampom' škrte svjetlosti ili uz seosku peć s naglašenom igrom svjetlosti i sjene.

Grgo Gamulin dodaje:

Očekivali bismo, dakle, da je u tragu slikarstva Ivana Generalića i 'Hlebinske škole', a gle! njene boje i sam smisao ovih malih slika kao da izviru iz nekog drugog izvorišta: nemaju primitivnu agresivnost ove šarene škole, ni monumentalni humor svih njenih predstavnika, ni otvorenu kromatiku lokalnog tona, ni narativnost detalja a i sama prva pobuda i namjera druge su i drugačije: to je evokacija sjete i žalbe za izgubljenim malim zavičajem.

Tada Katarina upoznaje "fatalnog muškarca" svoga života Zlatka Henca, studenta građevine koji joj ubrzo postaje suprugom (1970), a kasnije i izvanrednim i nezamjenjivim menadžerom. Već iduće godine rađa im se kćer Marija, a Katarina u novim okolnostima hitno stavlja u funkciju svoju zatomljenu likovnu nadarenost slikanjem prazničnih čestitki. Katarinin prirodni talent doživio je procvat, no svjesna da još mnogo toga mora naučiti potražila je poduku u atelijeru velikog slikara i vrsnog pedagoga Vilima Svečnjaka.

Davne 1970. upoznala sam Vilima Svečnjaka. Tada sam bila mlada studentica književnosti i filozofije, ali slikarstvo je bilo moja prava ljubav. Našavši se jednog dana u starom slikarskom ateljeu s nekoliko svojih radova pod rukom bila sam impresionirana i pomalo imala tremu - ali znala sam da svim srcem želim postati slikar. Atelje u dvorišnoj zgradi tadašnjeg Lenjinovog trga(danas Trg Petra Krešimira IV), prašan,

pretrpan štafelajima, platnima, okvirima bio je ispunjen specifičnim ostrim, meni tako ugodnim, samo slikarskim ateljeima svojstvenim mirisom terpentina, lanenog ulja i boja.

Vilim Svečnjak, onizak gospodin uspravnog držanja, uredno odjeven s obaveznom košuljom i kravatom, smeđim slikarskim ogrtačem malo umrljanim bojama, glatko začesljane nešto prorijedene crvenkasto smeđe kose i šiljate bradice djelovao je autoritativno, ali srdačno. Pregledavši radove, pozvao me da učim slikati u njegovom ateljeu - jer da posjedujem nesumnjiv talent. Bila sam presretna. Iduće dvije i pol godine dolazila sam slikati sa zaista puno veselja i poleta. S nostalgijom se sjećam tih dana jer mladenački entuzijazam, zanos, uvjerenje u svoje snage - kad je još gotovo sve pred tobom, pripadaju neponovljivom i nepovratnom dobu mladosti.

MARIJA

1988., akvarel, 32 x 28 cm

IGRA S DJETETOM

2003., crtež tušem

Osim mene, kroz atelje u tom razdoblju prošlo je još nekoliko mladih ljudi s istim snovima. Ostajali bi netko kraće, netko dulje. Radili smo pod paskom i budnim okom profesora - grundirali, podslikavali.

Moj osobni odnos sa Svečnjakom bio je prijateljski i blagonaklon s njegove strane. Vrlo zadovoljan mojim slikarskim napredovanjem, bodrio me i obećavao svu moguću pomoć. Međutim naši su se putovi uskoro razdvojili, prestala sam dolaziti na Lenjinov trg i krenula za svojom sudbinom.

1973. prva samostalna izložba u Galeriji Ulrich u Zagrebu, izloženo je 25 slika i 5 crteža, s predgovorom Mladena Kuzmanovića koji je prvi prepoznao izuzetan talent Katarine Henc (od tada obiteljski prijatelj sve do njegove prerane smrti 2001):

...Vraćajući se u svoj prvotni svijet Katarina Henc pokušava prevladati odvajanje. Mogućnost povratka, međutim, ne postoji. Promijenjeni ne prepoznaju pejzaž koji je trajao izvan sjećanja, tako različit od zapamćenog. Od ljeta do proljeća rastu nova stabla, umiru poznata lica. Ljudi koje smo voljeli, pamtili im glas, a njihov miris od zemlje, mlijeka i konja dugo, intenzivno osjećali kao zalog ostavljenog, neće više mahnuti na pozdrav. Sve manje sanjivih znakova koje prepoznavamo i pronalazimo žive izvan sebe. Još malo i past će, predat će se i posljednji plavi tornjevi djetinjstva. Na njihovu mjestu neće ostati ruševine...

Iste godine samostalna izložba u muzeju u Samoboru s izloženih 26 slika i 14 crteža tušem, predgovor piše Miroslav Dolenec.

1975. samostalne izložbe u Düsseldorfu (Altstadt Galerie), Zagrebu, Hlebinama, Torinu (Galleria d' arte Bob -Ben) te u Münchenu u Galerie Hell & Hell kojom započinje dugogodišnja vrlo uspješna suradnja u kojoj je u sljedećih trideset godina ostvareno još pet samostalnih izložbi.

1976. samostalna izložba u Münchenu u Galerie Charlotte s Ivanom Generalićem i Mijom Kovačićem.

1977. završava studij, a iste godine rodio se sin Martin.

U Beču u Altstadt Galerie samostalna izložba s predgovorom Grge Gamulina:

...Jesmo li uočavanjem rasvjete naišli na temeljni medij ovog slikarstva? Možda to svjetlo i stvara ove ugodaje obiteljskog života, i one u dvorištu i one na polju čak; ono izvlači iz mraka likove, modelira ih, i tumači njihove kretnje i njihove osjećaje... Dragost neka i laka dobroćudna nasmijanost! - ne vode li nas upravo oni do bitnog određenja ovog slikarstva: do intimno-

MARTIN

8.2.1990., olovka

New York 1980, London 1981. (Porthill International Gallery), Hamburg 1982. (Randel Galerie), Berlin 1987. (Galerie Brigitte Wolffer)...

Već tada Katarina ostvaruje vlastiti izraz, prepoznatljiv i samosvojan, jedino njoj svojstven i bogat darovima autentičnosti. Slikarica, općeprihvaćeno kao "naivna", u biti akademski obrazovana intelektualka, žena i majka, koju voli i likovna kritika i publika.

Okušala se u raznim tehnikama, staklo, crtež, akvarel, pastel, ulje na platnu. Slikanje pastelom možda najbolje odgovara bitnim svojstvima njezina slikarskog potencijala.

Pastel mi je draga tehnika, traži mekanu ruku, a mekoća se najljepše može izraziti upravo pastelom.

1986. Galerie Hell & Hell s predgovorom Prof. Friedberta Fickera:

...I Katarina Henc ostala je vjerna svojoj podravskoj domovini. Kako se, međutim, mijenjao socijalni položaj tamošnjeg seljačkog stanovništva, tako je i slikarstvo ove u međuvremenu preko granica Hrvatske poznate umjetnice dobilo, posebno u odnosu na starije naivno slikarstvo, drugačiji sadržaj. U ne manjoj mjeri ona je u pogledu boje i forme pošla vlastitim putem, koji ju razlikuje također i od mladih naivaca. Da je pri tome preradila poticaje nizozemskih malih majstora, osjećala je vjerojatno ne samo kao formalno obogaćenje nego istovremeno i kao potvrdu svog vlastitog viđenja...

Svjetlo, odnosno kontrast svjetla i sjene također je ono što nas privlači slikama Katarine

sti u prvom redu... Ona se ne sastoji u kromatskim čudesima ni u poetičnosti građanske osame, nego u familijarnosti ljudi i stvari, u njihovim odnosima koji su blagi i posvećeni uspomenama...

Narednih godina izlaže na brojnim samostalnim izložbama u zemlji i inozemstvu, a nezaobilaznim je sudionikom i najvećih međunarodnih izložbi naivne umjetnosti s nizom zasebnih priznanja i nagrada.

Nakon samostalne izložbe 1978. u Morgesu u Galerie pro arte Kasper Katarina Henc često izlaže u Švicarskoj; u St. Gallenu u Galerie Stadthaus, Loussani, ponovno u Morgesu 1984. Ugledni švicarski kritičar Dr. Roland Mattes piše:

...Zapanjujuće je, kakva se neizmjerena prostranstva otvaraju na slikama podravskog krajolika. Bistra čistoća i siguran osjećaj za oblikovanje prostora ostavljaju dubok dojam kao i tematika, koja, u neku ruku s one strane realnosti, dodjeljuje radu skoro rajski smisao u svakodnevnom životu...

Slijede samostalne izložbe u Caracasu 1978. (Conti ni galeria de arte), Amsterdam 1979. (Galerie Hamer),

Henc. Interijeri, tamne sobice, kuhinje na kojima samo jedna lampica osvjetljava lice starice, djeda ili bake (nakon preseljenja u Zagreb, s Katarinom je i njezina baka Agata, koja joj je bila velika pomoć i koje se danas sjeća s velikom ljubavlju). Još na zagrebačkoj izložbi davne 1987. slavni Bepo Depolo naziva je hrvatskim La Tourom:

Laturovsko osvjetljenje karakteristično je za sve Katarinine interijere: oštro svjetlo isijava iz nevidljivog izvora...ili pada koso iz prozora kao na Vermeerovim slikama...U toj jedinstvenoj laturovskoj čaroliji svjetlo je most između ljudskih likova, predmeta i interijera. Laturovska rasvjeta ono je najčudesnije u tim intimističkim motivima.

...Opsjednuta clairobscurom poput nekih majstora u prošlosti, Katarina je u tom prožimanju svjetlo - tama našla svoje najčvršće uporište, a da nikada nije iznevjerila ljepotu boje.

1989. samostalna izložba pastela u galeriji "Mirko Virius" u Zagrebu, nadahnuti predovor piše autorica izložbe Željka Zdelar uspoređujući Katarinu s najvećim hrvatskim majstoricama pastelnog slikarstva Slavom Raškaj, Nastom Roj i Ankom Krizmanić.

Željka Zdelar piše:

Predmeti obrađeni pastelnim nanosima boje postaju nesvakidašnji predmeti, tj. obične stvari uznesene su do svjetlosti Posebnoga, zadobivaju auru posvećenosti...

Vinko Zlamalik u predgovoru opsežne monografije, (izdana 1990. od Društva povjesničara umjetnosti HAZU, tom LII), koju je zaista s užitkom pisao, odgovara na pitanje u čemu leži privlačnost slikarstva Katarine Henc, opusa tako bliskog životu i nama razumljivog, a ipak tako udaljenog od registriranja svakidašnjih činjenica i neposrednog odražavanja stvarnosti:

Unatoč preciznosti u izražavanju i dojmu da prikazi nastaju svjesnom namjerom umjetnice da slika, ipak je u njihovu supstratu glavni činilac mašta bogata neobičnim i rijetkim darovima otkrivanja najsuptilnijih formula za izražavanje veoma toplih i neobično srdačnih oduševljenja za doživljaje i spoznaje nataložene u sjećanju već u doba davnog djetinjstva. Krhka i zagonetna senzibilnost umjetnice naslućuje životne istine u onim predjelima svijesti gdje nikad ne nastaje pustoš i zaborav, i tu, možda točnije rečeno u podsvijesti, zapravo je vrelo novog života olikovljenog umjetničkim djelom. Upravo to spontano inzistiranje na ugodaju i intimi seoskog života govori mnogo više o duhu i nutrini dragih predaka, o ljubavi kojom ih obavija sjećanje umjetnice negoli o njihovu bivšem i davnom tumananju kroz prostor i vrijeme kojima su pripadali.

Tematski su to ciklusi o životima predaka u toplim izbama punim melankolije, o osunčanim žitnim poljima dubokih perspektiva ispunjenih zlaćanim ugodajem rasvjete, o bujnim vinogradima s berbom grožđa i o praljama uz zrcalnu površinu vode u sutonskim ozračjima. Posebno mjesto u opusu Katarine Henc zauzimaju zimski pejzaži pod bijelim snježnim pokrovom koji, kako primjećuje Prof. Ficker *ne djeluju više kao da su pod njime pokopani nego nam se čini kao da čujemo tihi dah prirode koja leži u zimskom snu. I sam snijeg ima različitu gustoću, ovisno o tome leži li na krovovima trošnih prizemnica, na izlokanim seoskim cestama ili bijele naslage na golim stablima koje kao da je upravo nanio vjetar.*

Presadena još u djetinjstvu u urbanu klimu velegrada, nosila je u sebi dragocjenu poputbinu sjećanja. Najjača inspiracija slikarice naravno je u voljenim podravskim krajolicima,

ali u novije vrijeme prošetala je i zagrebačkim ulicama: Štross u snijegu, užurbani prolaznici pod kišobranima na Trgu bana Jelačića, Tkalča i naravno crkva sv. Katarine omiljeni su joj zagrebački motivi. Katarina u svojim *Sjećanjima* bilježi:

Zagreb je ugodan grad primjeren čovjeku, u njemu se ne možeš izgubiti, postati dio bezlične mase. Tu, čini mi se, svatko ima prepoznatljivo lice. Upoznala sam mnoge europske gradove, lijepe, zanimljive, dotjerane, ali nigdje nisam našla tu prijateljsku, opuštenu atmosferu koju ima naš grad.

Boraveći jednom u Amsterdamu zaprepastila me pustoš koja nastaje na ulicama već u ranim večernjim satima. Život je zamro, izlozi prekriveni rešetkama, osjećaj neke nelagode, straha, opasnosti tjera te da se skloniš u sigurnost hotelske sobe. Nasuprot tome prisjećam se prizora ljetnih zagrebačkih noći kad Jelačić vrvi opuštenim šetačima, a rijeka mladih struji Tkalčom.

Živim s obitelji u Gračanima, na lijepom i sunčanom obronku podno Zagrebačke gore, i Zagreb mi je kao na dlanu, a zapravo u srcu.

1993.monografija pastela, izdavači Galerija Mirko Virius iz Zagreba i Galerie Hell & Hell iz Münchena, predgovori Prof. Friedbert Ficker i Dr. Grgo Gamulin koji u nadahnutom tekstu pod naslovom "Zelena rijeka moga djetinjstva" piše:

Prepustimo Katarinu njenim snovima, njenoj zagonetnoj sudbini. Neznamom nekom njenom svijetu, dakle, za koji ne znamo otkud stiže i kako, kojim stazama? Što je, uopće, umjetnost, otkuda dolazi i kamo kreće? Promatramo je već desetljećima - ali definicije još nismo postavili, to jest, one se s vremenom mijenjaju.

Slikarstvo Katarine Henc nagoni (talentom, Bogom danim darom) pomaklo je neke granice.

Prepustimo je njenom nagonu i smirenoj imaginaciji, s povjerenjem koje je odavno stekla i potvrdila.

O Katarininom slikarstvu pisali su najveći kritičari i povjesničari umjetnosti, a na pitanje velikog povjesničara Bihalji-Merina zašto slika Katarina vrlo jednostavno odgovara:

Slikam jer moram. Slikanje je kao disanje. Slikajući živim.

ODMOR

2003., crtež tušem

MAJKA I DIJETE

2003., crtež tušem

U SKITNJI (MATKO PEIĆ)
2003., crtež tušem

Nakladnik
GALERIJA MONA LISA

Za nakladnika
MARTIN HENC

Predgovor
Likovni postav izložbe
STANKO ŠPOLJARIĆ

Životopis
MARIJA GELO

Tisak i uvez
KRATIS

Zagreb, 2007.

Galerija Mona Lisa Zagreb
Tkalčičeva 77
www.galerija-mona-lisa.com

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 631967

ISBN 978-953-7352-05-9

Partner Galerije Mona Lisa

Prepustimo Katarinu Henc njenim snovima, njenoj zagonetnoj sudbini. Neznamom nekom njenom svijetu, dakle, za koji ne znamo otkud stiže i kako, kojim stazama? Što je, uopće, umjetnost, otkuda dolazi i kamo kreće? Promatramo je već desetljećima - ali definicije još nismo postavili, to jest, one se s vremenom mijenjaju.

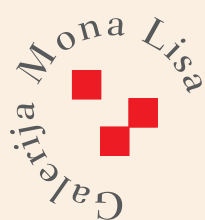
Slikarstvo Katarine Henc nagoni (talentom, Bogom danim darom) pomaklo je neke granice.

Prepustimo je njenom nagonu i smirenoj imaginaciji, s povjerenjem koje je odavno stekla i potvrdila.

Grgo Gamulin
1993.

978-953-7352-05-9

Tkalčičeva 77 Zagreb
www.galerija-mona-lisa.com

Partner

